

BIANCA IOSIVONI

PRUDKÝ

vzlet

ROMÁN

PRUDKÝ VZLET

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2021

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0896-3 (pdf)

Bianca Losivoni

PRUDKÝ VZLET

*Všem,
kteří poznali temnotu.
Nejste sami.
Nikdy nejste sami!*

**Zůstat sám sebou ve světě,
který se neustále snaží
udělat z vás někoho jiného,
je tím největším úspěchem.**

Ralph Waldo Emerson

PLAYLIST

Kelly Clarkson / Already Gone
The Fray / How to Save a Life
Walking On Cars / Don't Mind Me
Jason Walker feat.
Molly Reed / The Way Back
Avril Lavigne / Head Above Water
Rachel Platten / Fooling You
Jack Garratt / Weathered
Lady Gaga / Always Remember Us This Way
OneRepublic / Choke
Machine Gun, X Ambassadors & Bebe Rexha / Home
Florence + The Machine / Wish That You Were Here
Eric Arjes / Find My Way Back
The Band Perry / Stay in the Dark
Florence + The Machine / Stand by Me
X Ambassadors / Torches
Andra Day / Rise Up
Jem / You Will Make It
Walking On Cars / Catch Me If You Can
Tom Petty and the Heartbreakers / Learning to Fly
OneRepublic / Burning Bridges
Fleur East / Girl on Fire
You Me At Six / Take on the World
Imagine Dragons / I Bet My Life
WILD / Back to You
Sleeping At Last / Already Gone

Kapitola 1

CHASE

*N*ašla jsem jiné nejkrásnější místo na světě. Místo, které sice neznamenal celý svět pro Katie, zato pro Jespera ano.

Ze všech slov Haileeina dopisu na rozloučenou mi utkvěla v hlavě právě tahle. Krouží tam a zobrazují se tak zřetelně, až se mi svírají vnitřnosti a je mi na zvracení. Radši o to pevněji svírám volant a nutím se zhluboka dýchat. Jednou, dvakrát, třikrát. Ale pocit, že se za chvíli udusím, nemizí.

Netuším, jak jsem se z Bethina bistra dostal až sem, na Skyline Drive za Fairwoodem. Ať se snažím sebevíc – nepamatuji si to. Vím jen, že musím jet dál.

A to rychle. Stále rychleji. Musím Hailee najít, než bude pozdě. Než udělá něco, co už nikdo z nás nebude moct zvrátit.

Znovu se mi zvedá žaludek při představě, že bych o ni mohl přijít tímhle způsobem. Mezitím se mi snaží dovolat Clayton, nejspíš proto, že jsem mu předtím típl hovor. Zvonění mobilu ale ignoruji, vytrhnu telefon z držáku a házím na sedadlo spolujezdce. Tím se teď nemohu zabývat. V hlavě mám místo jen na jednu jedinou myšlenku. Jeden jediný cíl.

Nevnímám, jak se kolem mě míhá krajina, kvůli které sem do údolí přijíždí tolik turistů. Zírám jen rovně před sebe. Sešlápnu

pedál až na podlahu, motor mého dodge zařve a vůz vystřelí dopředu. Už jen několik mil. Několik minut.

Prosím, bože, nedopusť, abych dorazil pozdě!

A právě v té chvíli se můj mozek definitivně rozhodl, že mě bude bombardovat vzpomínkami. Úlomky scén a emocí mě zavalují jako nějaká zatracená povodňová vlna a hrozí, že mě pod ní pohřbí:

Okamžik, kdy jsem Hailee spatřil poprvé. Nejdřív v Barneyho baru, kde mě sama oslovila, a pak příští den v Lizzy's Cakes, kdy ji naše setkání zaskočilo stejně jako mě.

Když se poprvé usmála.

Když na vyhlídkové plošině bezhlavě riskovala střemhlavý pád do hloubky, jako by ji omrzela život.

Hádka v Jesperově pokoji.

Její nádherný smích v kukuřičném bludišti.

Ten pocit držet její dlaň ve své.

Blížkost jejího teplého těla, když jsme v naprosté tmě a bez hudby tančili v jejím pokoji.

To, jak mě vší silou držela a uklidňovala poté, co jsem se vrhnul na Shaina.

První polibek po dlouhém odpoledni u jezera, zatímco ve vzduchu byla cítit vůně táboráku.

Záře v jejích očích během hudebního festivalu.

Rozhodný výraz ve tváři, když mi říkala sbohem.

Vtom si uvědomím to, co mě dosud vůbec nenapadlo: že právě tenhle okamžik by mohl být naším posledním. Že jsem včera večer možná naposledy mluvil s Hailee, naposledy slyšel její hlas, dotkl se jí a objal ji. A naposledy se s ní miloval.

Mám knedlík v krku, prsty obepínám volant tak pevně, až se mi celá paže třese napětím. Do háje s tím vším. Musím se teď soustředit jen na cestu, najít správný výjezd, protože stačí, abych přijel jen o pár minut později, třebaš i jen o pár vteřin, a to všechno bude pryč. Prostě pryč.

HAILEE

Jednou, když jsme ještě byly malé – bylo nám sotva sedm nebo osm –, mě Katie přemluvila, abychom propátraly les za domem. Bylo teplé letní odpoledne a my jsme se nudily. Máma zašla pro něco do kuchyně a táta, který s námi do té chvíle seděl na zahradě, zmizel v pracovně kvůli nějakému důležitému telefonátu z kanceláře.

„Hni sebou, Hailee!“

Slyším hlas svého dvojčete tak zřetelně, jako by teď stála vedle mě. A vidím před sebou tu malou holčičku s hnědými vlasy vyšisovanými sluncem a snědou pletí stejně jasně jako tu nádhernou mladou ženu, ve kterou sestra vyrostla.

„Pojď, půjdeme do lesa! Bude to dobrodružství, uvidíš!“

Zpočátku jsem váhala, protože jsem se bála – do té doby jsme ještě nikdy nebyly v lese samy, vždy jen s tátou. Ale pak mi Katie podala ruku a já ji pevně uchopila. S rozpustilým chichotem jsme se rozběhly do lesa a neztrácely čas přemýšlením, natož abychom se zabývaly myšlenkami na možné nebezpečí nebo na rodiče, kteří by si mohli dělat starosti.

A co Katie řekla, se potvrdilo: bylo to dobrodružné. Objevily jsme malý potůček. Jeho bublající hladina se třpytila v paprscích slunce, které pronikaly mezi stromy, a všechno bylo tak magické, jako bychom vstoupily do jiného světa. Ale ani to nám nestačilo, a tak jsme vyšplhaly na blízký strom, jehož větve se skláněly nad potokem.

„Podívej, Hailee, jak vysoko vylezu! No tak! Koukej, Hailee!“

Toho odpoledne ale Katie při šplhání uklouzla a z toho stromu spadla. Měla štěstí – několik větví její pád zbrzdilo a pozměnilo jeho směr tak, že nedopadla na kamenitý břeh potoka, ale do měkké lesní půdy. Chvíli tam jen tak tiše ležela. Bez pohybu. Nevydala ani hlásku. Tehdy jsem si myslela, že jsem o ni přišla.

Tentokrát jsem o ni ale přišla doopravdy.

Katie DeLuca se narodila 20. února, celé dvě minuty a padesát sedm vteřin přede mnou, ale později to vždy zaokrouhlovala na tři minuty, protože to znělo, jak říkala, víc *cool*. Byla mojí starší sestrou, druhou polovinou, povzbuzovatelkou, utěšovatelkou a vůbec středobodem mého života. Nevzpomínám si, že bychom byly jedna bez druhé déle než jednu noc.

A dnes je to přesně patnáct týdnů, během kterých jsem dělala všechno to, co jsem si už odjakživa přála udělat, a odvážila se podniknout věci, které jsem dříve považovala za nemožné. Patnáct týdnů jsem plnila svůj slib, který jsem Katie dala – byla jsem odvážná.

Celý předešlý život jsem se řídila plány a pravidly. Z nás dvou jsem já byla ta poslušná, klidná, zatímco Katie byla rebelka. Větrná smršť. A i když jsem během letošního léta kvůli tomu slibu porušila veškerá svá pravidla a žila tři měsíce, jako by

neexistoval zítřek, až dnes nastal ten den, kdy to platí doopravdy. Už nemám žádný zítřek. Tohle léto mělo od počátku stanovené datum spotřeby. Byla to jediná možnost, jak všechno dotáhnout do konce. Mohla jsem to všechno podnikat, všeho dosáhnout a být znovu a znovu odvážná jen díky vědomí, že Katie brzy uvidím. A také Jespera.

No a teď přišel čas, kdy budu muset ještě jednou sebrat všechnu odvahu.

Třese se mi ruka, když sahám po klice od dveří a vystupuji z hondy. K okraji vyhlídkové plošiny je to jen několik kroků. Vítá mě tu teplý letní vánek a výhled, který jsem zahlédla už z auta cestou sem, je tu několikanásobně krásnější. Pod nohama se mi rozprostírá údolí se svými nádhernými stromy, jejichž listy se pozvolna zbarvují všemi možnými barvami. Řeka Shenandoah se klikatí národním parkem a voda se třpytí ve slunci stejně jako ta v potoce za naším domem. Vidím odsud dokonce i silnici Skyline Drive, po které jsem v posledních týdnech jezdívala s Chasem.

Chase...

Honem přimhouřím oči, snažím se zhluboka dýchat a jakoukoli myšlenku na něj zahnat. Tady totiž nejde o něj. Nikdy o něj nešlo. Tady jde jen o slib, který jsem dala sestře u jejího hrobu.

Zase se sejdem, Katie. Slibuji, že se zase sejdem.

Dnes je to sto šestý den, co žiji bez ní. A bude to ten poslední.

Náhle zazní hlasitý praskot a přeruší mírumilovné ticho, zahalující vyhlídkovou plošinu. Aha – mám prsty tak v křeči, že samy sevřely plastickou lahev s vodou, kterou držím v ruce. Mlčky

zbarvená tekutina se v ní přelévá sem a tam. Rozmíchat ve vodě máminy tablety na spaní a proti bolesti mi trvalo mnohem déle, než jsem čekala, ale podařilo se.

Teď už jen musím...

Jakmile tu věc vypiji, stačí už jen zavřít oči. A pak usnu. Budu zase s Katie. S Jesperem. Konečně oba uvidím.

Ruce se mi třesou čím dál víc. Ne, nejen ruce – třesu se po celém těle. Klesnu na kolena, když mi vypoví službu, a při nárazu na tvrdý kámen skalní plošiny jimi projede ostrá bolest. Přesto se držím vzpřímená. Musím jen otevřít tu lahev, přiložit její hrdlo ke rtům a napít se. Pak už bude všemu konec.

Dýchání bolí. Něco horkého a mokrého mi stéká po tvářích. Rukávem stírám slzy, ale jejich proud je nekonečný. Prostě nepřestávají téct. To je tak hloupé.

Nikdy jsem neměla v úmyslu přijet sem do Fairwoodu. A hlavně jsem tady nechtěla zůstat. Ani na pár dní ne, natož navždy. Proč tedy pláču? Proč mě všechno bolí, jako by se moje tělo s veškerou vervou bránilo a nechťelo mi dovolit, abych zvedla ruku s lahví ke rtům?

Špičky prstů mě brní a jsou bez citu, když otvírám uzávěr. Podaří se mi to až po několika pokusech, protože z něj pokaždé sklouznou. Sakra, měla jsem vždycky tak zpoceně ruce?

Ze rtů se mi vydere vzlyk.

Slíbila jsem to.

Slíbila jsem to Katie.

Nevím, jak mám žít bez ní. Neumím to.

Nejde to.

Jenže moje ruka zůstává nehybná.

Posouvám třesoucí se tělo blíž k okraji vyhlídky, blíž k propasti. Mohla bych prostě spadnout dolů. Jednoduše zavřít oči a dovolit, aby se to stalo. Ale je jisté, že bych pak opravdu umřela? Co když se probudím v nějaké nemocnici? Těžce zraněná, bezmocná, bez nejmenší šance ukončit všechno podle svých představ. Myšlenka na to, že bych se v takovém stavu ocitla tváří v tvář mámě a tátovi a četla v jejich obličejích zklamání, je horší než všechno ostatní. Horší než představa, že už se nikdy neprobudím.

Mimoto už je stejně pozdě. Odeslala jsem na jejich adresu ten dopis. Napsala jsem dopis i Chaseovi.

Už jsem se rozloučila.

Už nemůžu vzít nic zpátky, i kdybych chtěla.

Pomalinku zvedám ruku. Přikládám hrdlo lahve ke rtům. Prsty se mi třesou tak, že tekutina v lahvi divoce špláchá.

Musím jen pít.

Jen pít.

Za chvíli bude po všem.

CHASE

Odbočil jsem a řítím se po nezpevněné cestě. Od kol vystřelují kamínky a s rachotem dopadají na kapotu. Kolem se míhají stromy a keře. Musím se přinutit stáhnout trochu nohu z plynu, abych neskončil omotaný kolem příštího kmene. Jenže – každá vteřina je tak zatraceně cenná! Každá vteřina, o kterou dorazím dřív k Hailee, o kterou...

Vtom se přede mnou vynoří červená honda a hned za ní vyhlídková plošina.

Na chvíli ochrnu šokem i úlevou zároveň, pak ale dupnu na brzdu. Vůz se za kvílení pneumatik zastaví jen několik centimetrů za hondou.

Můj pulz šílí, v hlavě mi nezůstala jedna jediná jasná myšlenka. Jen obrovský chaos.

„Hailee?“

Je tu. Ještě je tu!

Sedí na kamenech, zády příliš blízko propasti a nehýbe se. Vypadá tak zatraceně nehybně, jako by sama zkameněla. Nebo jako by...

„Hailee!“

Tentokrát sebou zřetelně cukne. Jestli jsem si myslel, že už nemohu cítit větší strach, mýlil jsem se. Při pohledu na ni mi srdce střídavě vynechává a divoce tluče do žeber.

Oči má zarudlé pláčem. Na tvářích se jí lesknou slzy, řasenka místy zanechala černé stopy. A je bledá. Je tak strašně bledá, jako by se měla v příštím okamžiku zhroutit. Zžítit se z útesu. Možná je právě tohle její záměr? Skočit?

„Chasi...?“

Nevím, jestli jsem své jméno slyšel, nebo jí ho odečetl ze rtů. Ale poznala mě. Dýchá. Mluví se mnou. Úlevou se mi málem podlomí kolena. Jenže hned nato si všimnu plastové lahve, kterou drží v ruce. Je prázdná.

„Ale ne!“ Ani si neuvědomuji, jak se to stalo, ale najednou jsem u ní, klesám před ní na kolena a opatrně ji chytám za ramena. „Co bylo v té lahvi? Pilas to? Vypilas to všechno?“

Sevře prsty kolem mých zápěstí. Jsou studené, bez síly, ale drží se mě jimi pevně, jako bych ji mohl spasit.

„Vypilas to?“ nepovolují, zatímco můj mozek horečně pracuje. Na mysl mi přicházejí všechny ty věci, které jsem se za poslední roky naučil, a odsouvají stranou veškeré pocity. První pomoc. Život zachraňující okamžitá opatření. Postupy při šokovém stavu. Jenže ani tehdy u hasičů, ani v armádě se neprobíralo, co dělat v situaci, jako je tahle. A nikdo mě nevaroval, neupozornil mě, jak bezmocně se v takové situaci budu cítit.

„Mluv se mnou!“ prosím ji a přikládám jí dlaň na tvář. Je horká a mokrá, na krku cítím divoce tepající pulz. Hailee dýchá příliš rychle. Ale nevidím žádné otevřené rány, i zorničky vypadají normálně a zdá se, že mě vnímá.

Pomalou zavrtil hlavou: „Já... ne-nedokázala jsem to.“ Je to jen přerušovaný šepot, sotva slyšitelný, a přesto tak hlasitý v tichu kolem nás. „Chtěla j-jsem t-to udělat. Chci d-dodržet slib, k-který jsem d-dala Katie, a... a já... chci být zase s ní, j-jenže... nemohu.“ Po tvářích jí stékají slzy. „Já prostě nemohu...“

Říká to znovu a znovu, dokonce i tehdy, když ji беру do náruče a přitahuji si ji k sobě. Z ruky jí při tom vyklouzne ta lahev a kutálí se po kameni. Až teď si všimnu mléčně bílé tekutiny – a vzápětí tu samou spatřím i na kameni těsně u našich nohou. Pokud jsem stopy na kameni správně odhadl, vypadá to, že ať už si Hailee chtěla vzít cokoli – nejspíš směs prášků na spaní a jiných léků –, všechno vylila, ještě než jsem přijel.

Slova, která by vyjádřila, co to se mnou udělalo, snad ani neexistují. A tak ji jen pevně držím v náruči a hladím neustále po hlavě a po zádech, zatímco ona se ke mně tiskne.

Z úst jí unikne vzlyk, pak ještě jeden, nemůže přestat. Ten další spouští nezastavitelný pláč. Tělem jí prochází stále silnější třas. Držím ji tak dlouho, dokud to potřebuje. Dokud to potřebuji já.

„Vždyť já už nejsem celý člověk,“ šeptne sotva slyšitelně. „Už jsem tu jen napůl...“

Všechno se ve mně stáhne a obejmou ji ještě pevněji. I když bych ji tak rád ujistil, že ten pocit přejde a všechno bude zase dobré, nedokážu to. Protože vlastně nevím, jestli to tak bude. Nemohu jí garantovat dokonce ani to, že bolest jednoho dne vyprchá. Právě teď nenávidím vlastní bezradnost víc než cokoli jiného. To jediné, co teď můžu udělat, je být tady pro ni a dát jí pocit, že není sama. Protože ona není sama. A musím doufat, že to na začátek postačí.

„Jsi si jistá, že ses toho nenapila?“ ptám se po několika vteřinách pro jistotu ještě jednou, protože i přes obrovskou úlevu ve mně zůstávají pochybnosti. Také panika, která mě nutí odvézt Hailee okamžitě do nemocnice, kde by ji vyšetřili a pomohli jí. K tomu, aby měla vážné potíže, totiž nemusela vypít celou tu směs tablet. A kdo ví, jestli nějaké prášky nespolkla ještě předtím, než sáhla po té zpropadené lahvi.

„Nedokázala jsem to,“ ujišťuje mě. „Prostě jsem nemohla.“

Chvilku váhám, než opatrně vyslovím: „Přesto bys měla pro jistotu jet do nemocnice a nechat se prohlédnout.“

Okamžitě zavrtí hlavou a trochu se ode mě odtáhne: „Nemůžu do nemocnice. Když... když půjdu do nemocnice... tak mě... tak ze mě udělají...“

Zaregistrují věc jako pokus o sebevraždu, budou s ní dlouho mluvit a podle toho, jak ten rozhovor dopadne, ji možná shledají

nebezpečnou sobě samé a doporučí jí zůstat několik dní v nemocnici, pod dohledem. Nutit ji k tomu ale nemůžou. Nic neudělala. Zamýšlela to, ale svůj záměr neuskutečnila.

„V nemocnici by ti mohli pomoci,“ pokouším se ji uklidnit. „Neudělají nic, co si nebudeš přát, to ti slibuji. Ale musíš se nechat prohlédnout.“

Znovu se roztřeše: „Přísahám, že jsem se toho nenapila. Prosím, Chasi.“ Její obrovské oči září z nepřírozeně bledého obličeje a zapřísahají mě. Je na dně. Do hajzlu – už teď je tak hluboko na dně, jak jen člověk může být, a když ji ještě k tomu zavezu proti její vůli na pohotovost... Co tím způsobím? Ale můžu si to vzít na triko a jednat jinak? Můžu jejím slovům věřit? Po všem, co se stalo? Poté, co to málem udělala?

„Prosím...“ Byl to jen bezhlasý výdech. Po tvářích už se jí zase koulí slzy. „Nechci tam.“

V hlavě se mi kupí jedna nadávka za druhou. Nemůžu zklamat její důvěru, ale zároveň nemůžu nic neudělat. To by bylo nejen nezodpovědné, ale odporovalo by to všemu, co jsem se doposud naučil. A vlastně všemu, co ze mě dělá Chase.

Po chvíli mě napadne spásná myšlenka: „Tak dobře,“ snažím se ji uklidnit. „Nepojedeme do nemocnice. Odvezu tě zpátky do tvého pokoje nad bistro. Pod jednou podmínkou.“

Chvíli se na mě mlčky dívá, pak jen sotva znatelně naznačí přikývnutí.

„Jeden můj známý je doktor a dluží mi laskavost. Vyšetří tě bez záznamu do zdravotní dokumentace, ano?“

Váhá, zdá se, že bojuje sama se sebou, ale nakonec znovu přikývne, tentokrát zřetelněji.

„Tak jo...“

„Slib mi to ale, Hailee. Slib mi, že se od něj necháš vyšetřit.“

„Slibuji,“ šeptne a pevně se ke mně přitiskne, když ji opět obejmu. „Ale vůbec jsem se toho nenapila.“

Bože, doufám, že je to pravda. Tolik v to doufám. Stejně jako si přeji, aby si promluvila s někým, kdo je na takové situace školený.

Pomalinku vstávám a pomáhám jí na nohy. Pak ji vedu k autu, otevírám dveře, pomáhám jí dovnitř a zapínám jí pás. Po celou tu dobu mi bolestně buší srdce, zatímco mozek naplno pracuje.

Neudělala to. Hailee to neudělala. Jenže málem ano. A kdybych nepřišel včas, dost možná by zvolila jiný způsob. Kdybych sem přijel jen o pár minut později – našel bych ji tu ještě živou? Nebo by z Hailee, se kterou jsem strávil poslední týdny a je mi tak blízká, už nic nezbylo?

Ale už když obcházím vůz, sedám za volant a startuji motor, vím, že se mýlím. Vlastně Hailee neznám. Ne doopravdy. A možná jsem ji neznal nikdy.

Kapitola 2

HAILEE

Moment, po který se vznáším někde mezi spánkem a bděním, je ten nejpokojnější, jaký jsem kdy zažila. Všechno je klidné. Můj dech. Myšlenky. Kolem panuje naprosté ticho. Otevírám oči. Ne, to jsem neměla – okamžitě se mi totiž vrací vzpomínky na to, co jsem málem udělala. Každá z nich ve mně násilně, proti mé vůli něco otevírá, znovu a znovu, až je toho tolik, že už vůbec nic necítím.

Rozhlížím se. Okolí se kousek po kousku zaostřuje: ležím v důvěrně známé posteli, ve které se usadila nejen moje vůně, ale i ta jeho. Nade mnou je strop, na který jsem během posledních týdnů zírala až příliš často. Tvář mi ovívá teplý vánek – okno je asi otevřené. Z ulice sem doléhají hlasy. Kroky. Dětský křik. Auta. Zvonky jízdnicích kol. Všechno je tak... *normální*. Všední. Nemělo by ale být. Jak může tam venku všechno prostě pokračovat, jako by se nic nestalo?

Radši oči zase pevně zavřu a pokouším se ty zvuky nevnímat. Ale hlavně se pokouším odolat nutkání podívat se na hodinky. Je totiž jedno, kolik ukážou. Stejně už je pozdě. Už jsem tu neměla být. Jenže přesto tady jsem. Ne proto, že by mi Chase nebo někdo jiný zabránil spolknout ty prášky, které jsem rozpustila

ve vodě. To já. Sama sobě jsem v tom zabránila. A teď, když oči znovu otevírám, nevím, jestli mám být vděčná, nebo se za to mám nenávidět.

Tak ráda bych se zase ponořila do spánku a na všechno zapoměla. Přesto si pomalu sedám. Točí se mi při tom hlava, v puse mám sucho a oči mě pálí. Ano, plakala jsem. Tahle vzpomínka je až příliš jasná. Chase mě držel v náruči a já jsem plakala jako nikdy předtím. Nejspíš proto se teď cítím, jako by mě protáhli peklem tam a zpět.

Lékař, se kterým se Chase kamarádí, mu potvrdil, co už jsem sama věděla – žádné léky jsem nepožila. Nedokázala jsem to. Vzpomínám si jen na pár úryvků z jejich rozhovoru na chodbě: „Zdá se, že je fyzicky v pořádku, když pomíneme totální fyzické vyčerpání. To ostatní ale...“

Potom mu ten lékař, jehož jméno jsem zapoměla, radil, abych co nejdříve vyhledala nějakého terapeuta nebo poradnu. Mimoto mě v příštích dnech nemají nechávat samotnou. Pro jistotu. Takže musím počítat s tím, že tady se mnou někdo bude. Přesto se leknu, když uslyším známý hlas.

„Vítám tě zpátky.“

Pomaloučku tím směrem otáčím hlavu – a najednou hledím přímo do tváře osoby sedící na židli u mé postele.

„Lexi...?“

Chaseova sestřenice sklopí knihu na klín, zastrčí do ní místo záložky prst a bez okolků si mě prohlíží.

Je to skutečně ona – Lexi je tu u mě, možná jen pár minut, spíš ale přinejmenším několik hodin, podle toho, jak se nebe za oknem zbarvuje do zlata. Zdá se, že jsem prospala skoro

celý den. Není divu – předchozí noc jsem ani na chvíli nezamhouřila oka.

Na jazyku mám otázku, co se stalo, ale nevyslovuji ji, protože si samozřejmě vzápětí uvědomím, že by to bylo absurdní. Víím přesně, co se stalo, a nevěřím, že na to kdy zapomenou. I kdybych si to přála.

Krátce se rozhlednu po pokoji, o kterém jsem si myslela, že už ho nikdy nevidím, a pak se znovu zaměřím na Lexi. Působí vyčerpaně. Bledou tvář jí lemují rozčuchaná hříva dlouhých, jemně zvlněných vlasů, jako by se právě vyhrabala z postele. Make-up pod má pod očima trochu rozmazaný a za krkem jí lupne, když se napřimuje a kroutí hlavou.

„Kde je Chase?“

Nevím, proč je právě tohle první otázka, kterou jsem ze sebe dostala. Možná proto, že on byl to poslední, co jsem viděla a cítila, než jsem usnula. Možná proto, že jeho vůně a přítomnost jsou v místnosti stále ještě silně cítit. A možná i proto, že se po všem, co se stalo, obávám našeho dalšího setkání.

„Právě teď?“ vytáhne Lexi obočí snad až do půli čela, vytáhne z knihy prst a odhodí ji na noční stolek. Pohlédne krátce na mobil, ale i ten vzápětí tvrdě dopadne na stolek. „Netuším. Říkal, že za pár hodin bude zpátky.“ Poslední slova Lexi procedí přes zatnuté zuby.

Tenhle napučený, vzpurný výraz už jsem u ní viděla. A to vícekrát, abych byla přesná. „Jsi tak rozzlobená na mě...? Nebo na Chase?“

Opovrživě si odfrkne: „Je to idiot. Radši před problémy zdrhá, než aby zůstal a postavil se jim čelem. Nebo – nedejbože – aby

společně hledal nějaký řešení. Stejně jako jistej chlápek, jehož jméno tady nebudu vyslovovat.“

Bezděčně sebou trhnu a dívám se radši dolů na tenkou peřinu. „Zdá se, že něco máme společné...“

Chvíli na mě jen zírá. Pak svižně vstane: „Nechceš něco k jídlu? Nebo se napít?“

Změnila téma tak rychle, že mi chvíli trvá, než porozumím a pomalu přikývnu, i když hlad nepocítuji: „To by bylo prima.“

„Dobře.“ Opírá si ruce v bok a prohlíží si mě pronikavým pohledem. „Zajdu na chvíli dolů a něco nám přinesu. Neudělej nic...“

„Hloupého?“

Na chvíli semkla rty. „Nic, co bych neudělala taky,“ řekne. Pohledem prozkoumává pokoj, jako by něco hledala, a evidentně spokojená nakonec přikývne. „Hned budu zpátky.“

Dívám se za ní, registruji, že dveře jen přivírá, místo aby je za sebou zavřela, a nevím, jestli mám cítit úlevu, nebo se spíš rozplakat. Přesně řečeno už nevím vůbec nic. Nic není, jak by mělo být, a můžu si za to sama.

Chvíli jen zírám dolů na své ruce, než se donutím vstát a dovléct se do koupelny. Tam si dojdu na toaletu, vyčistím si zuby a nakonec i umyju obličej. Když si ho utírám do ručníku, všimnu si svého oblečení. Lexi nebo Chase ho museli přinést z auta a vybalit. Kartáč, líčení, gumičky do vlasů, sprchový gel, šampon... Chybí jen žiletka na holení. Stejně jako v pokoji chyběla sklenice na vodu. Je jasné a logické proč asi, přesto se mi při tom poznání zvedá žaludek.

Nemůžu uvěřit, že jsem se stala touhle dívkou. Dívkou, kterou musí ostatní hlídat, aby si nic neudělala. Vždyť jsem nikdy

neměla nutkání si ublížit, způsobit si bolest. Chtěla jsem před bolestí jen utéct, už jsem ji prostě nechtěla snášet.

Zatímco pomalu větším ručník na háček, vybavuji si několik lidí ze studentské koleje, kteří se poškozovali. Na některých to nebylo znát, někteří si tu vzpomínku ponесou na těle po celý život. Lidé na ně budou civět. Budou vědět, odkud ty jizvy mají. A pokaždé se najde někdo, kdo je odsoudí za to, že nenašli jinou cestu. No a stejně tak budou odtěd' existovat lidé, kteří budou vědět, co jsem chtěla udělat *já*, a budou mě za to odsuzovat.

I přes pevně zavřená víčka se mi do očí hrnou slzy. Bolí mě celé tělo. Hlava mi třestí. Ale nejhorší je to uvnitř, někde hluboko v hrudi, kde zůstala jen prázdná černá díra. Jediným důvodem pro to, že jsem si tohle léto tak užila a podnikla všechny ty bláznivé věci, byla absolutní jistota, že se šestého září sejdu s Katie. Už před tím, než jsem vyrazila na cesty, jsem si zapsala do kalendáře datum, místo a dokonce i čas – přesně patnáct týdnů poté, co nás Katie opustila. Ten samý den v týdnu. Ten samý čas. Jediné místo, na které jsme se s Katie chtěly jednou vrátit. No a dnes je sice pořád ještě šestého září, ale už se stmívá a já... já nevím, jak dál. Nemám už pevné datum, kterého bych se mohla držet, ani vyhlídku na to, že se se sestrou a s nejlepším kamarádem uvidím. A naprosto netuším, jak si s tím poradím. Jak mám žít s vědomím, že se ti dva už nikdy nevrátí. Že jsem je ztratila navždy.

„Hailee?“ vytrhne mě z myšlenek Lexin hlas a přivádí mě zpátky do reality.

Ze zrcadla na mě zírám můj odraz s podezřelým leskem v očích. Popotáhnu, dlaní si rychle stírám slzy z tváří a vracím se zpátky do pokoje. „Co jsi mi přinesla?“

Pátřavě si mě prohlíží. Trvá to jen chvíli, možná jen jednu vteřinu, ale nenávidím to. Protože mi tím ukázala, že mi nedůvěřuje. A proto, že já sama jsem se postarala o to, že ani nemá proč mi důvěřovat. Ukazuje na papírové sáčky a plastický pohárek na posteli: „Mléčný koktejl, káva, kousek Bethina koláče, bagely a tak dál.“

Sedám si k ní na postel a pomáhám jí s vybalováním všech těch věcí. Ještě stále nemám hlad, ale abych jí udělala radost, kousnu si trochu do bagelu a napiji se latté. Určitě ho uvařila Beth, protože chutná úplně stejně jako to, které jsem pila dokola poslední tři týdny – přesně takové, jak ho mám nejraději.

Po několika minutách se mě Lexi náhle zeptá: „Vědělas, že se Chase chtěl stát záchranářem?“

Přestanu žvýkat a vrtím hlavou. S tím se mi nesvěřil, ale vlastně mě to ani nepřekvapuje. Když chce Chase někomu pomoci, prostě to udělá.

Lexi se šklebí. „Jojo, to bylo ještě během školy, ale zůstalo mu to i potom. Když byl ještě malej kluk, bylo jeho největším přáním stát se hasičem. Pořád pobíhal v takový směšný helmě, kterou jednou dostal k Vánocům. A jakmile to šlo, přihlásil se k dobrovolným hasičům. Nesměli zaučovat nezletilý, ale jejich náčelník byl rodinnou přítel a několikrát ho vzal s sebou k zásahu. Tam Chase dost rychle zjistil, že radši zachraňuje lidi, než hasí ohně. A tak potom na střední absolvoval pár zdravotnických kurzů a po maturitě dokonce pracoval několik měsíců na pohotovosti v nemocnici. Ale víš, jak to vypadalo – odnýt odněkud někam zdravotní karty, trávit čas s pacienty a být k ruce skutečným doktorům.“

„Odtud zná toho doktora?“ slyším se ptát. „Z pohotovosti?“

Přikývne a šoupne si do pusy velký kus čokoládového dortu. „Nějakej čas byl přesvědčenej, že našel svý poslání,“ huhlá s plnou pusou.

„Co se stalo?“

Protože Chase už evidentně nepracuje jako dobrovolník na pohotovosti ani se nevydal cestou záchranáře. Studuje architekturu, příští týden se vrací do kampusu, po studiu převezme firmu svého otce a strýce a bude navrhovat domy.

„Stala se naše rodina,“ směje se Lexi tiše, zní to ale tak nějak prázdně. „Nespočet generací architektů. Nikdo se Chase ani Joshe nezeptal, jak by chtěli se svým životem naložit. To bylo od začátku daný. Když si to Chase po střední škole uvědomil, otočil o sto osmdesát stupňů a stal se z něj rebel proti všemu a všem. Jenže nakonec...“ Povzdychne si a pokrčí rezignovaně rameny. „Nakonec se těm jejich očekáváním podřídil. Šel na vojnu – další rodinná tradice – a absolvoval základní výcvik.“ Přeruší vyprávění a vypadá, jako když přemýšlí. „Ale i zdravotnickej kurz. Ovšem pak se poslušně vrátil do Bostonu a pustil se do studia architektury.“

Tohle mi zamlčel. Věděla jsem sice, že ze studia a s ním související volby povolání nebyl obzvlášť nadšený, ale netušila jsem, že nebyly jeho volbou, že žádnou vlastně ani neměl. Na druhou stranu – já sama jsem mu zamlčela tolik věcí, že mu to ani nemohu vyčítat. Jen se ptám, jaký k tomu měl důvod. Že už by se svého snu vzdal? Vzpomene si na něj ještě někdy?

„A jak to bylo s tebou?“ ptám se a vědomě tak odvádím vlastní myšlenky jiným směrem. „Proč jsi nenastoupila do rodinného podniku ty?“

Protáhne plné rty do úšklebku: „Protože moje rebelský období nikdy neskončilo. Ale mám-li být upřímná – jsem si jistá, že táta a strejda pořád ještě tajně doufaj, že jednoho dne objevím lásku k architektuře a *dostanu rozum*.“ Při posledních slovech maluje do vzduchu vykřičník. „To se nikdy nestane. Pro mě neexistuje nic nudnějšího než navrhovat všelijaký firemní sídla nebo hotely. V prostorový geometrii jsem vždycky propadala a při představě, že budu po zbytek života dřepět v zatuchlý kanceláři, bych radši skočila ze střechy.“

Sotva ta slova vyslovila, vytřeštila vyděšeně oči. „Ach, do háje. To tedy byla pěkně hloupá hláška.“

„Ne,“ vrtím hlavou a ke svému překvapení se dokonce musím smát. „Bylo to naopak správně.“

„Ne, bylo to necitlivý a...“

„Díky,“ přeruším ji a odložím napůl snědený bagel na papír.

Lexi sraští čelo a ptá se: „Za co mi děkuješ?“

„Za to, že už se ke mně chováš jako předtím, a ne jako k někomu, kdo... kdo...“

„Kdo se chtěl zabít?“ upírá na mě pohled. „Chtělas to udělat, takže to klidně můžeš říct.“

Semknu rty. Nechci ta slova vyslovit nahlas. Pro mě ten záměr neměl nikdy nic společného s hrůznými obrazy, co se člověku hned vybaví. Nikdy s krví, utrpením a smutkem, které člověk takovým činem způsobí druhým. Jen jsem chtěla být zase s Katie. S Jesperem. A už jsem nechtěla trpět. Protože myšlenku na život bez svého dvojčete prostě neunesu. Ani před letošním létem, ani teď.

Možná že právě proto se mi zdá tak neskutečné, že jsem tady a povídám si s Lexi. Je až surreální, že vůbec dýchám. Mluvím.

Existuji. Všechno se pokazilo – Katie a já jsme byly odjakživa jedna bytost a měly jsme jí zůstat. Vždycky jsme vtipkovaly, že až budeme staré babičky, skončíme spolu v obrovském domě plném vnoučat nebo koček. Nevěděly jsme, která z těch dvou verzí to bude, ale byly jsme si jisté tím, že budeme spolu až do posledního vydechnutí. Mluvily jsme o tom tak často a ani jedna z nás si nedovedla představit, že by to mohlo dopadnout jinak. Že tu jedna z nás zbyde. Úplně sama.

Těžce polknu a sklopím zrak na květinový ubrus pod všemi těmi papírovými sáčky.

„Ach, Hailee...“

Ani jsem si neuvědomila, že pláču. Až když Lexi odněkud vykouzlí kapesník a podává mi ho, ucítím na tvářích horké slzy. Setru si je, vysmrkám se a zmačkaný kapesník schovám do pěsti.

To už Lexi sklízí z postele jídlo a nápoje a odkládá je na psací stůl pod oknem. Pak si sedne zpátky na postel a mlčky si mě přitáhne k sobě.

Nechci bulet. Nechci se znovu složit, protože už toho mám dost. Jenže nemůžu jinak. Všechna ta bolest je zase zpátky. I to strašlivé prázdno. Cítím se, jako by mě někdo chtěl roztrhnout zevnitř. Kůži mám napjatou k prasknutí a každý nádech mě bolí. Nejvíc ale bolí být tady, zatímco Katie je pryč. Proč tu ještě jsem? Proč se to stalo jí a ne mně? Byla o tolik lepší než já. Byla to odvážná, po životu dychtící dívka. Měla ty nejdivočejší plány a nejpraštější sny. To já jsem měla být tou, co ležela v márnici. Tou v rakvi, pod zemí. Já jsem to měla být. Nikdy ne Katie.

Lexi mě pevně objímá. Nevydává žádné uklidňující zvuky ani mi neříká, že všechno bude zase dobré, a i když nenacházím

slova, kterými bych to vyjádřila – jsem jí za to bezmezně vděčná. Protože *dobré* už to nikdy nebude.

Nevím, jak dlouho tu tak sedíme. Čas jako by už neexistoval a ukazoval se jen v tom, jak nebe za oknem ztrácí barvu a je čím dál temnější. Mám úplně sucho v krku, ve svalech žádnou sílu. Už nemůžu dál. Nemůžu dál.

„Chceš o tom mluvit?“ ptá se mě, když přestanu vzlykat. Vrtím hlavou a zdá se mi, že slyším, jak si tiše povzdechla, ale drží mě dál v náruči a neodtahuje se ode mě. Nic mi nevyčítá, jen mě jemně hladí po zádech a šeptá: „To nevadí. Nikdo tě nebude k ničemu nutit. Ale kdybys chtěla, jsem tady. Jasný? A Chase je tu pro tebe, když ho necháš, i Charlotta a Clayton a Erik a také Beth. Jsme tu všichni pro tebe, Hailee.“

Už zase mi po tvářích tečou slzy, i když jsem pevně zavřela víčka. Vlastně ani nevím, proč zase brečím. Protože se cítím ztracená a i přes její slova tak zatraceně sama? Protože bych jí chtěla věřit a jsem jí neskonale vděčná a cítím obrovskou úlevu, že mě neodsuzuje za to, co jsem chtěla udělat?

Prostě to nevím.

A slzy tečou dál, přestože jsem si myslela, že mi žádné nezbyly. A Lexi mě celou tu dobu objímá.

Kapitola 3

CHASE

„**K**am chceš jet?“
„*To zatím netuším. Momentálně nevím vůbec nic.*“

Tenhle krátký rozhovor s Lexi mi dokola bzučí v hlavě, když jedu krajinou, ale dokonce ani teď, hodiny poté, nevím, kam vlastně mířím. Víím jen, že musím zůstat v pohybu, že potřebuji dělat něco, co by zaměstnalo mou mysl a odvedlo pozornost od událostí dnešního rána.

Ze strnulosti mě vytrhne troubení. Na semaforu naskočila zelená. Dávám řidiči za mnou znamení a šlápnu zase na plyn. Fairwood už jsem nechal dávno za sebou. Do hajzlu – myslím, že už ani nejsem ve stejném státě. Nějak jsem se dostal až sem, do malého městečka, které ani neznám, je mi ale povědomé. Bez rozmýšlení odbočuji na hlavní ulici a jedu po ní, než znovu, jakoby automaticky, odbočím a zastavím na malém parkovišti.

Motor ještě běží, levou ruku mám položenou na volant, pravou na řadicí páce. Stačilo by jen sešlápnout plyn a jet dál. Musel bych se jen otočit a vrátit se na hlavní ulici.

Jenže to neudělal, protože z nějakého zatraceného důvodu jsem zamířil právě sem. Hned u okraje parkoviště stojí podlouhlá,

nížká budova. Boxerská hala. Jenže taková, kam se chodí i za jinou zábavou než jen trénovat a posilovat svaly.

Není to ani studio v Charlestonu v Západní Virginii, ani Roys Club, kde vstoupit do ringu se téměř rovná sebevraždě. Zakusil jsem to letos v zimě, když jsem se účastnil ilegálního zápasu, jaké tam pravidelně pořádají. Původně to měl být Joshův zápas, ale milostpán si musel stůj co stůj šoupnout ten hnus, takže jsem za něj musel zaskočit. Jako už tolikrát předtím i potom. Znovu a znovu. Myslel jsem, že už jsme s tím skončili. Že tohle období mám za sebou. A přesto jsem teď tady. Tentokrát ne proto, abych splatil Joshovy dluhy, nýbrž proto, že chci. Protože potřebuji rozptýlení. Poprvé v životě jsem dobrovolně na místě, jako je tohle.

Než začnu bádát nad tím, co tady, ksakru, dělám, raději vystoupím z auta. Vítá mě vlhký, teplý vzduch. Půda je suchá, na temném nebi ani mráček. Až na dvě volná místa je parkoviště před boxerským studiem plné aut. Není divu – koneckonců je páteční večer a lidé si sem nepřišli jen zatrénovat, ale hlavně zhlédnout zápasy a uzavřít sázky.

Nemám s sebou sportovní oblečení, v autě s sebou ale vozím náhradní do práce na stavbě nebo na výlety s Philem. Teď si je беру spolu s lahví vody a jdu dlouhými kroky přes parkoviště rovnou do studia. Zvenku nevypadá nijak zajímavě – prostě jen trochu zchátralá budova na odlehlém místě. Nic nenaznačuje, že se uvnitř odehrává něco víc než běžné tréninky.

Na recepci dřepí zrudlý chlapík a s proteinovým koktejlem v ruce sleduje nějaký zápas v televizi. Stačí pár vhodných slov, několik správných jmen a můžu i bez poplatku nebo členského průkazu projít dovnitř. Nejsou tady okna a osvětlení nestojí za

nic, přesto v hlavní části trénují patrně úplně normální lidé. Několik se jich zahřívá na běžících pásech. Kolem proběhne nadměrně svalnatý chlap do další místnosti, kde visí ze stropu asi tučet pytlů s pískem. Hrstka žen a mužů tu sténá pod činkami. Jsou tu různé typy – od teenagerů až po bohatého kravatáka s čerstvou manikúrou.

Ještě poslední pohled jejich směrem a vydávám se na cestu do sklepa, odkud sem doléhá dunění basů. Už natahuji ruku ke klince od dveří do arény, ale na chvíli se zarazím. Víím, že jakmile ty dveře otevřu, stanu se součástí toho, co se uvnitř odehrává, ačkoli jsem si přísahal, že tohle už dělat nebudu. Všechno to nenávidím. Nic z toho nemám rád. Zápasy. Sázky. Řev. Zápach potu, piva a moči. Bolest. Dluhy. Jenže... do hajzlu! Dnes večer to neudělám pro Joshe. Udělám to pro sebe. Pro tentokrát to *chci* udělat – abych zapomněl na všechno ostatní. Už nechci přemýšlet o tom, co se dnes ráno stalo. O tom, že si Haielee dnes ráno málem vzala život. Zbláznil bych se.

A tak už neváhám, chytám za kliku a rozrážím dveře. Hluk, zápach a horko tady uvnitř mě div nesrazí k zemi. Pokouším se dýchat mělce a prodírám se mezi postávajícími, kteří se semkli kolem ringu a vyřvávají si duši z těla.

Nemusím čekat dlouho. Zamračený chlapík s potetovaným obličejem mě pozná a vede mě do malé zadní místnosti, kde to zapáchá ještě víc. Snažím se ten zápach ignorovat, stejně jako hluk i myšlenky, co mi letí hlavou, svlékám se a cpu oblečení spolu s taškou, mobilem a klíčky od auta do skříňky, která už zažila lepší časy. Dvířka skřípou, ale zámek drží. Jen v dlouhých sportovních kalhotách a s lahví vody v ruce se vracím do hlavní

haly. Několik mladíků se tu stáhlo do pozadí, kde se mentálně připravují na zápas. Dřív jsem to dělal stejně. Dodával jsem si odvahy, říkal si, že to musím podstoupit jen párkrát, než se Josh zbaví dluhů, a že si potom tyhle večery vymažu z paměti.

Při té vzpomínce vztekle supím *Jo. Jasně*. Jako by bylo tak snadné utéct před minulostí. Nebo se s ní vyrovnat.

Správně by mi měl ten hluk vymazat z hlavy veškeré myšlenky. Kvůli tomu jsem přece tady. Ty ale přesto znovu a znovu zabíhají k Hailee. K dnešnímu ránu. A za nimi se derou otázky. Jak to, že jsem to neviděl přicházet a ani na chvíli mě nenapadlo, že má něco takového za lubem? Sakra! Jak jsem si mohl být tak jistý, že tu dívku dobře znám? Strávili jsme spolu spousty dní i nocí – jak to, že jsem si nevšiml smutku v jejích očích?

Bože... kdybych tak mohl vrátit čas, udělal bych všechno jinak. Na druhou stranu ani nevím, jestli bych si toho všiml včas a co bych byl mohl udělat. Prostě to nevím. To, že jsem si neuvědomil, že Josh má problém s drogami, je jiná věc. Ten chlápek je můj velký bráška – studujeme sice na stejné univerzitě, ale on právě studium úspěšně dokončil a má i jiný okruh přátel. Vídali jsme se jednou, výjimečně dvakrát týdně, občas jsme zašli na pivo. Víc nic.

Ale Hailee? Jak se jí to podařilo přede mnou utajit během tolika společně strávených dní? Jak jsem mohl být tak hloupý, tak slepý a ničeho si nevšimnout?

Ale i kdyby – věděl bych, co s tím, když to nevím ani teď?

Nechal jsem ji v péči Lexi jen proto, že ji doktor Pearson vyšetřil a ujistil mě, že alespoň fyzicky je v pořádku. Že ty prášky skutečně nepožila. Dokonce jí pro jistotu odebral krev

a před hodinou mi zavolal a potvrdil, že rozbor v laboratoři neprokázal cizí chemické látky. Takže nelhala. Neudělala to. Nepokusila se zabít.

Ale chtěla.

Ta myšlenka se s nesnesitelnou tvrdošijností stále vrací, zavrtává se mi do hlavy a usazuje se tam do podvědomí: Chtěla to udělat, všechno vědomě připravila, napsala dokonce rodičům dopis na rozloučenou. Věděla, že to udělá, už předtím, než jsme se seznámili. Tak to alespoň vyznělo z dopisu, který napsala i mně.

Do hajzlu... Už nevím, co si vlastně mám myslet nebo cítit. Víím jen, že potřebuji vypnout. Na chvíli. Chci alespoň pár zatracených minut, kdy nebudu muset myslet na nic, nebudu panikařit ani cítit ten ochromující pocit viny.

Abych všechno odehnal, pročísnu si rukou vlasy. V ringu přímo přede mnou se vrhá obří, plešatý chlap na svého protivníka a tluče do něj tak dlouho, až se mi zdá, že slyším praskání lámajících se kostí. Na podlaze se množí rudé stříkance – ten druhý chudák vykašlává krev, pokouší se napřímit a pokračovat v boji. Oceňuji jeho výdrž, ale příští plešounův přesně cílený úder pěští stačí, aby šel zase k zemi. Tentokrát už se nehýbe.

Stahuje se mi žaludek, musím zatnout pěsti, abych překonal nutkání zjistit, jestli ještě dýchá. Zdravotnický výcvik je ve mně stále ještě hluboce zakotvený, takže v myšlenkách okamžitě procházím každý jednotlivý krok: zkontrolovat dýchání, pulz a srdeční tep. Zahájit oživovací opatření. Přivolat pomoc.

Tenhle kluk má ale štěstí – znám studia s arénami, které člověk opouští buď jako vítěz, nebo v bezvědomí, v nejhorsím případě mrtvý. Jiné eventuality tam neexistují. Tady jsou ale jeho šance

dobré. A skutečně už se nad ním někdo sklání, kontroluje životní funkce a hned nato mu spolu s dalšími lidmi pomáhá na nohy.

„Whittakere.“ Najednou vedle mě stojí ten chlap s tetováním a měří si mě shora dolů. „Nečekal jsem, že tě tady ještě uvidím. No jo, alespoň jeden z vás dodržel slovo a vrátil se.“

Zatnu zuby a nutím se držet pusu a dál nehybně čumět na boxerský ring, kde právě muž s býčí šíjí splachuje zahradní hadicí krev z žíněnky. Nevybavuje se mi jeho jméno, ale to není podstatné. Jsem tady jen kvůli tomu, abych alespoň na chvíli na všechno zapomenul a pak odsud zase vypadl. Jemu to nevadí. V pohodě si zapaluje cigaretu. Osvětlení ve sklepě je tak mizerné, že i koutkem oka registruji, jak se rozžhavila. „Nikdy jsem vás nedokázal rozeznat,“ mumlá a odklepává přitom popel přímo na nepokrytou podlahu. „Jsi ten starší, nebo ten mladší?“

„Hraje to nějakou roli?“ vymáčknou ze sebe.

Dariusz – přeci jen jsem si vzpomněl – se pobaveně zašklebí a odhalí přitom řadu zářivě bílých zubů. Černé tetování, které mu začíná na spánku a táhne se přes celou tvář, je teď výraznější. „Nope,“ ukazuje hlavou k ringu.

„Ty budeš další na řadě, Whittakere.“

Nenávidím fakt, že zná moje jméno, i když jsem tu byl jen jednou. Že zná Joshe. Ale dnes večer to všechno vytěšňuji. Dnes nejde o urovnání Joshových dluhů.

Svrbí mě prsty a můj pulz blázní, když za řevu a jáсотu vstupuji do ringu.

O několik hodin později mi Lexi otevírá dveře a zírá na mě, jako by mě nepoznávala. Pak po mně chvíli sjíždí pohledem shora